

TURANSKÝ

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

22. prosince 2008*

Ve věci C-491/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Landesgericht für Strafsachen Wien (Rakousko) ze dne 8. října 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 31. října 2007, v trestním řízení proti

Vladimíru Turanskému,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, K. Schiemann a L. Bay Larsen (zpravodaj),
soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za rakouskou vládu E. Riedlem, jako zmocněncem,

- za francouzskou vládu G. de Berguesem a J.-Ch. Niolletem, jako zmocněnci,

- za nizozemskou vládu C. Wissels a Y. de Vriesem, jako zmocněnci,

- za slovenskou vládu J. Čorbou, jako zmocněncem,

- za finskou vládu J. Heliskoskim, jako zmocněncem,

- za švédskou vládu A. Falk, jako zmocněnkyní,

- za vládu Spojeného království T. Harris, poté I. Rao, jako zmocněnkyněmi,

- za Komisi Evropských společenství R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9), podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (Lucembursko), (dále jen „ÚPSD“).

- 2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného dne 23. listopadu 2000 v Rakousku proti V. Turanskému, slovenskému státnímu příslušníkovi, který je s dalšími osobami podezřelý ze spáchání závažné loupeže na území Rakouské republiky, jejíž obětí se stal rakouský státní příslušník.

Právní rámec

Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních

- 3 Článek 21 odst. 1 a 2 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (SEV č. 30), podepsané ve Štrasburku dne 20. dubna 1959, týkající se vzájemné pomoci za účelem trestního oznámení, stanoví:

„1. Oznámení jedné smluvní strany, která mohou vést k trestnímu stíhání před soudy druhé smluvní strany, budou předávána mezi příslušnými ministerstvy spravedlnosti.
[...]

2. Dožádaná strana bude informovat dožadující stranu o všech opatřeních, která byla na základě takového oznámení uskutečněna, a zašle jí opis rozhodnutí, které bylo vydáno.“

Právo Evropské unie

- 4 Podle článku 1 Protokolu o začlenění schengenského *acquis* do rámce Evropské unie, který byl připojen ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství Amsterodamskou smlouvou (dále jen „protokol“), je třináct členských států Evropské unie, včetně Rakouské republiky, zmocněno mezi sebou navázat posílenou spolupráci v rámci schengenského *acquis*, vymezeného v příloze k uvedenému protokolu.

- 5 Součástí takto vymezeného schengenského *acquis* je mimo jiné dohoda mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích podepsaná dne 14. června 1985 v Schengenu (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13; Zvl. vyd. 19/02, s. 3), jakož i ÚPSD.

- 6 Dohoda o přistoupení Rakouské republiky k ÚPSD, podepsaná v Bruselu dne 28. dubna 1995 (Úř. věst. 2000, L 239, s. 90), vstoupila v platnost dne 1. prosince 1997.

- 7 Podle čl. 2 odst. 1 druhého pododstavce protokolu přijala Rada Evropské unie dne 20. května 1999 rozhodnutí 1999/436/ES, které určuje právní základ všech ustanovení nebo rozhodnutí, jež tvoří schengenské *acquis*, v souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy o založení Evropského společenství a Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. L 176, s. 17; Zvl. vyd. 19/01, s. 152). Z článku 2 tohoto rozhodnutí ve spojení s jeho přílohou A vyplývá, že Rada určila články 34 EU a 31 EU za právní základ článků 54 až 58 ÚPSD.

- 8 Z článku 3 odst. 1 Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Evropské unii a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2003, L 236, s. 33), vykládaného ve spojení s bodem 2 jeho přílohy I vyplývá, že je ÚPSD ve Slovenské republice závazná a použitelná od přistoupení tohoto státu, tedy od 1. května 2004.
- 9 Hlava III ÚPSD, s názvem „Policie a bezpečnost“, obsahuje kapitolu 3 nazvanou „Zákaz dvojího trestu“. Podle znění článku 54 obsaženého v uvedené kapitole 3:

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nemůže být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.“

- 10 Článek 55 odst. 1 a 4 ÚPSD stanoví:

„1. Při ratifikaci, přijetí nebo schválení této úmluvy může smluvní strana prohlásit, že v jednom nebo několika následujících případech není vázána článkem 54:

- a) jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, byly spáchány zcela nebo částečně na jejím území; [...]

[...]

4. Výjimky, které byly předmětem prohlášení podle odstavce 1, se nepoužijí, pokud dotyčná smluvní strana požádala druhou smluvní stranu ze stejných důvodů o stíhání.“

11 Článek 57 odst. 1 a 2 ÚPSD stanoví:

„1. Je-li osoba smluvní stranou obviněna z trestného činu a mají-li příslušné orgány této smluvní strany důvod domnívat se, že obvinění se týká téhož trestného činu, za který již dotyčná osoba byla druhou smluvní stranou pravomocně odsouzena, vyžádají si, považují-li to za nutné, u příslušných orgánů smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, související informace.

2. Vyžádané informace jsou poskytnuty co nejdříve a přihledne se k nim při rozhodování o dalším pokračování řízení.“

- 12 Z informace o datu vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost zveřejněné v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56) vyplývá, že Rakouská republika učinila prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 35 odst. 3 písm. b) EU.

Slovenské právo

- 13 Ustanovení § 9 odst. 1 písm. e) trestního řádu, ve znění platném v době, kdy slovenský policejní orgán přijal rozhodnutí o zastavení trestního stíhání dotčeného v původním řízení, zakazuje zahájit takové stíhání, nebo bylo-li již zahájeno, v něm pokračovat, „pokud jde o osobu, proti níž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo pravomocně zastaveno [...]“.
- 14 Uvedené ustanovení provádí čl. 50 odst. 5 Ústavy Slovenské republiky, podle kterého nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby.
- 15 Ustanovení § 215 odst. 1 a 4 trestního řádu stanoví:

„1. Prokurátor zastaví trestní stíhání:

- a) je-li nepochybné, že se nestal skutek, pro který se trestní stíhání vede;

- b) není-li tento skutek trestným činem a není důvod k postoupení věci [...]

[...]

4. Trestní stíhání podle odstavce 1 může zastavit rovněž policie, nebylo-li vzneseno obvinění. [...]"

¹⁶ Z judikatury Nejvyššího soudu Slovenskej republiky (Nejvyšší soud Slovenské republiky) a zejména z rozsudku ze dne 10. července 1980 ve věci Tz 64/80 vyplývá, že § 9 odst. 1 písm. e) trestního řádu nebrání tomu, aby bylo ve stíháních pro tentýž čin, která byla zastavena podle § 215 odst. 1 písm. b) téhož trestního řádu, následně pokračováno, nebyla-li dřívější stíhání skončena pravomocným rozsudkem.

Skutkový základ trestního řízení a předběžná otázka

- 17 Vladimír Turanský je podezřelý z toho, že dne 5. října 2000 společně se dvěma polskými státními příslušníky, kteří jsou stíháni samostatně, odcizili osobě v místě jejího bydliště ve Vídni (Rakousko) peněžitou částku, která jí patřila, a to poté, co tuto osobu vážně zranili.
- 18 Dne 23. listopadu 2000 tudíž Staatsanwaltschaft Wien (státní zastupitelství ve Vídni) požádalo vyšetřujícího soudce předkládajícího soudu o zahájení předběžného projednání obžaloby proti V. Turanskému, který je důvodně podezřelý ze závažné loupeže ve smyslu rakouského trestního zákona, jakož i o vydání příkazu k zatčení a o vyhlášení pátrání po V. Turanském.
- 19 Dne 15. dubna 2003 byla Rakouská republika informována, že se V. Turanský nachází v zemi svého původu, a v souladu s článkem 21 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních požádala Slovenskou republiku o převzetí trestního stíhání uvedené osoby.
- 20 Poté, co slovenské orgány této žádosti vyhověly, vyšetřující soudce předkládajícího soudu přerušil trestní řízení do vydání konečného rozhodnutí uvedených orgánů.
- 21 Dne 26. července 2004 zahájil důstojník policejního sboru v Prievidzi (Slovensko), který byl pověřen vést vyšetřování, trestní stíhání uvedených činů, aniž by nicméně zároveň obvinil určitou osobu. Vladimír Turanský byl v rámci tohoto vyšetřování vyslýchán jako svědek.

- 22 Dopisem ze dne 20. prosince 2006 oznámila Generální prokuratura Slovenské republiky rakouským orgánům rozhodnutí okresního ředitelství policejního sboru v Prievidzi ze dne 14. září 2006, kterým bylo podle § 215 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastaveno trestní stíhání týkající se obžaloby z loupeže. Důstojník policejního sboru v Prievidzi pověřený vedením vyšetřování v tomto rozhodnutí napsal:

„Podle § 215 odst. 1 písm. b) [trestního řádu] trestní stíhání týkající se věci loupeže ve spolupachatelství

zastavuji,

neboť tento skutek není trestným činem a neexistuje žádný důvod pro postoupení věci.

Odůvodnění

[...] Bylo prokázáno výpovědí poškozeného [...] a výpovědí svědka [V. Turanského], že jednání V. Turanského nenaplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže [...]

I kdyby bylo nutné zohlednit skutečnost, že došlo k nepřekážení trestného činu [...], nebylo by možné pokračovat v řízení [...], jehož cílem je vydání usnesení o obvinění, vzhledem k tomu, že v projednávané věci by trestní stíhání nebylo přípustné, jelikož došlo k promlčení [...]"

23 Proti tomuto rozhodnutí mohla být ve lhůtě tří dnů od jeho vyhlášení podána stížnost, která má odkladný účinek. Žádná stížnost tohoto typu nicméně podána nebyla.

24 Landesgericht für Strafsachen Wien vyjadřuje pochyby, zda rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydané slovenským policejním orgánem v rámci vyšetřování týkajícího se téhož činu, jaký je předmětem řízení, které před ním probíhá, může vést k použití článku 54 ÚPSD, a tudíž bránit pokračování v probíhajícím řízení.

25 Vzhledem k tomu, že má předkládající soud rozhodnout o otázce, zda rozhodnutí slovenského policejního orgánu ze dne 14. září 2006 brání tomu, aby vyšetřující soudce v Rakouské republice pokračoval v přerušném předběžném řízení, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba vykládat zákaz dvojího trestu stanovený v článku 54 [ÚPSD] v tom smyslu, že brání trestnímu stíhání podezřelého v Rakouské republice, jestliže bylo ve Slovenské

republiky po jejím přistoupení k Evropské unii trestní řízení ohledně stejného skutku zastaveno poté, co policejní orgán po meritorním zkoumání pravomocně ukončil trestní řízení usnesením o zastavení trestního stíhání bez další sankce?“

K pravomoci Soudního dvora

²⁶ Je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 12 tohoto rozsudku, má v projednávané věci Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o výkladu ÚPSD podle článku 35 EU.

²⁷ V tomto ohledu je důležité upřesnit, že se článek 54 ÚPSD, jak uplatňuje rakouská vláda, použije *ratione temporis* na takové trestní řízení, jaké je vedeno ve věci v původním řízení. Ačkoliv je pravda, že dne 5. října 2000, kdy v Rakousku došlo ke spáchání činů dotčených ve věci v původním řízení, nebyla ještě ve Slovenské republice ÚPSD v platnosti, byla naopak v platnosti v obou dotčených státech nejen během prvního posuzování uvedených činů policejními orgány ve Slovenské republice v průběhu září 2006, ale rovněž v okamžiku posuzování podmínek použití zásady zákazu dvojího trestu předkládajícím soudem v průběhu října 2007, který rozhodoval v řízení, ve kterém byla podána projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 18. července 2007, Kraaijenbrink, C-367/05, Sb. rozh. s. I-6619, bod 22).

- 28 Krom toho je třeba zaprvé upřesnit, že otázka účinku zákazu dvojího trestu rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vydaného slovenským policejním orgánem musí být, jak správně uvedla Komise Evropských společenství, posouzena na základě článků 54 až 58 ÚPSD, neboť článek 21 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních, podle kterého Rakouská republika požádala Slovenskou republiku o zahájení trestního stíhání V. Turanského, neupravuje otázku účinku převzetí trestního stíhání dožadným státem na řízení probíhající v dožadujícím státě.
- 29 Zadruhé je třeba dodat, že i když Rakouská republika učinila prohlášení na základě čl. 55 odst. 1 písm. a) až c) ÚPSD (BGBl. III, ze dne 27. května 1997, s. 2048) a výjimka obsažená v bodě a) uvedeného ustanovení se vztahuje právě na takovou situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, neboť k uvedeným činům došlo na území státu, který učinil prohlášení, nemůže se nicméně tato výhrada v tomto řízení použít z důvodu ustanovení odstavce 4 tohoto článku 55, jelikož tento odstavec vylučuje uplatnění výhrad, pokud dotčená smluvní strana, tedy v uvedeném řízení Rakouská republika, požádala druhou smluvní stranu, a sice Slovenskou republikou, o stíhání téhož činu.

K předběžné otázce

- 30 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda se zásada zákazu dvojího trestu zakotvená v článku 54 ÚPSD použije na takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí dotčené v původním řízení, kterým policejní orgán v rámci meritorního posouzení věci, která mu byla předložena, zastaví ve fázi předcházející obvinění osoby podezřelé ze spáchání trestného činu trestní stíhání, které bylo zahájeno.

- 31 Ze samotného znění článku 54 ÚPSD vyplývá, že žádná osoba nemůže být ve smluvním státě stíhána pro tentýž čin, pro který již byla v prvním smluvním státě „pravomocně odsouzena“.
- 32 Pokud jde o pojem „pravomocné odsouzení“, Soudní dvůr již jednak rozhodl v bodě 30 rozsudku ze dne 11. února 2003, Gözütok a Brügger (C-187/01 a C-385/01, Recueil, s. I-1345), že pokud je na základě trestního řízení stíhání pravomocně ukončeno, musí být dotčená osoba považována za osobu „pravomocně odsouzenou“ ve smyslu článku 54 ÚPSD ve vztahu k činům, kterých se údajně dopustila.
- 33 Dále Soudní dvůr v bodě 61 rozsudku ze dne 28. září 2006, Van Straaten (C-150/05, Sb. rozh. s. I-9327) rozhodl, že se článek 54 ÚPSD použije na rozhodnutí soudních orgánů smluvního státu, kterým je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby pro nedostatek důkazů.
- 34 Z toho vyplývá, že k tomu, aby rozhodnutí mohlo být kvalifikováno jako pravomocný rozsudek ve smyslu článku 54 ÚPSD, musí být tímto rozhodnutím v zásadě skončeno trestní stíhání a pravomocně ukončeno trestní řízení.

35 Za účelem posouzení, zda je rozhodnutí „pravomocné“ ve smyslu článku 54 ÚPSD, je třeba úvodem ověřit, jak uplatňuje zejména rakouská, nizozemská a finská vláda a vláda Spojeného království, jakož i Komise, zda vnitrostátní právo smluvního státu, jehož orgány přijaly dotčené rozhodnutí považuje, toto rozhodnutí za pravomocné a závazné, a ujistit se, zda v tomto státě zajišťuje ochranu poskytnutou zásadou zákazu dvojího trestu.

36 Rozhodnutí, kterým bylo podle práva prvního smluvního státu zahájeno trestní stíhání osoby a jímž nebylo pravomocně ukončeno trestní řízení na vnitrostátní úrovni, totiž v zásadě nemůže způsobit procesní překážku tomu, aby bylo v druhém smluvním státě případně zahájeno trestní stíhání této osoby pro tentýž čin nebo aby v něm bylo pokračováno.

37 Pokud jde přesněji o konečnou povahu rozhodnutí dotčeného v původním řízení ve slovenském právu, je třeba uvést, jak ostatně vyplývá z vyjádření nizozemské vlády a Komise, že článek 57 ÚPSD zavedl rámec spolupráce umožňující příslušným orgánům druhého smluvního státu požadovat relevantní informace od orgánů tohoto prvního státu za účelem vyjasnění, jaká je například konkrétní povaha rozhodnutí, které bylo vydáno na území prvního smluvního státu.

38 Taková spolupráce, která nicméně nebyla v původním řízení navázána, by mohla umožnit prokázat, že takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí dotčené v původním řízení, nemělo ve skutečnosti podle slovenského práva takovou povahu, aby mohlo být považováno za rozhodnutí, kterým bylo na vnitrostátní úrovni pravomocně ukončeno trestní řízení.

39 V tomto ohledu právě z písemných vyjádření předložených v projednávané věci slovenskou vládou vyplývá, že rozhodnutí, kterým bylo zastaveno trestní stíhání ve fázi předcházející obvinění určité osoby, přijaté podle § 215 odst. 1 písm. b) slovenského trestního řádu, nebrání podle vnitrostátního práva dalšímu trestnímu stíhání pro tentýž čin na území Slovenské republiky.

40 V důsledku toho je třeba určit, že takové rozhodnutí policejního orgánu, jako je rozhodnutí dotčené v původním řízení, které, přestože zastavuje trestní stíhání, pravomocně neukončuje trestní řízení podle dotčeného vnitrostátního právního řádu, nemůže představovat rozhodnutí, které by umožnilo mít za to, že tato osoba byla „pravomocně odsouzena“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

41 Tento výklad článku 54 ÚPSD je slučitelný s cílem tohoto článku, kterým je zabránit tomu, aby osoba, která byla pravomocně odsouzena, byla v důsledku toho, že využila svého práva volného pohybu, stíhána za tentýž čin na území více smluvních států (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Gözütok a Brügge, bod 38).

42 Uplatnění tohoto článku na takové rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, jaké bylo přijato v původním řízení, by přitom vedlo k tomu, že by v jiném smluvním státě, ve kterém by možná bylo k dispozici více důkazů, bránilo všem konkrétním možnostem stíhání a případně uložení sankcí osobě z důvodu jejího protiprávního jednání, ačkoli takové možnosti nebyly vyloučeny v prvním smluvním státě, ve kterém není dotčená osoba považována za pravomocně odsouzenou ve smyslu vnitrostátního práva tohoto státu.

43 Takový důsledek by, jak uvedla ve svých písemných vyjádřeních švédská vláda a vláda Spojeného království, odporoval účelu ustanovení hlavy VI Smlouvy o Evropské unii, jak je uveden v čl. 2 prvním pododstavci čtvrté odrážce EU, a sice přijmout „vhodná opatření týkající se [...] předcházení a potírání zločinnosti“ a zároveň rozvíjet Unii jako prostor svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zaručen volný pohyb osob.

44 Je třeba dodat, že cílem článku 54 ÚPSD sice je zaručit osobě, která byla odsouzena a vykonala svůj trest nebo případně byla ve smluvním státě pravomocně zproštěna viny, pohyb uvnitř schengenského prostoru, aniž by se musela obávat stíhání za tentýž čin v jiném smluvním státě (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 9. března 2006, Van Esbroeck, C-436/04, Sb. rozh. s. I-2333, bod 34), avšak jeho cílem není chránit podezřelého před možností, že bude pro tentýž čin postupně vyšetřován v několika smluvních státech.

45 S přihlédnutím k těmto úvahám je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že se zásada zákazu dvojího trestu zakotvená v článku 54 ÚPSD nepoužije na rozhodnutí, kterým orgán smluvního státu v rámci meritorního posouzení věci, která mu byla předložena, zastavil ve fázi předcházející obvinění osoby podezřelé ze spáchání trestného činu trestní stíhání, pokud tímto rozhodnutím o zastavení trestního stíhání nebylo podle vnitrostátního práva tohoto státu pravomocně ukončeno trestní řízení, a rozhodnutí tak nebrání dalšímu trestnímu stíhání pro tentýž čin v tomto státě.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Zásada zákazu dvojího trestu zakotvená v článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (Lucembursko), se nepoužije na rozhodnutí, kterým orgán smluvního státu v rámci meritorního posouzení věci, která mu byla předložena, zastavil ve fázi předcházející obvinění osoby podezřelé ze spáchání trestného činu trestní stíhání, pokud tímto rozhodnutím o zastavení trestního stíhání nebylo podle vnitrostátního práva tohoto státu pravomocně ukončeno trestní řízení, a rozhodnutí tak nebrání dalšímu trestnímu stíhání pro tentýž čin v tomto státě.

Podpisy.